

menn farnir að þreytast á fégirnd og yfirgangi klerka. Því hver sá, er sannaðist að sök, var líflátinn, og góz hans gjört upptækt. En brátt fóru ofsóknirnar að ganga greiðara og bálkestirnir að loga með fullu fjöri. Trúin vaknaði á ný á töfrum og fordæðuskap. Ótti og skelfing gagntók þjóðina, svo að segja mátti, að naumast væri nokkurt þorp eða sveit eftirskilin, er ekki fram-seldi fleiri eða færri til lífláts og pyndinga. Dauðadómarnir voru daglega uppkveðnir, og bálín loguðu glatt um sveitirnar og borgirnar. Ómögulegt er nú að ákveða með vissu tölu þeirra, er þannig létu lífið, en í einum bæ voru 1000 manns myrtir á einu ári, og þau héröð voru til í Þýzkalandi, þar sem að eins 2 konur voru eftir á lífi, þegar ofsóknirnar hættu, og má kalla það rösklega að verið.

Eftir að þannig var komið, var sem allt vit og mannúð öll væri gjörsamlega eyðilögð. Trúin á galdra varð öllu öðru yfirsterkari hjá æðri sem lægri stóttum manna. Sem dæmi mætti nefna, að í bænum Lindheim á Þýzkalandi voru 6 konur lagðar á þínubekk, til þess að játa upp á sig, að þær hefði grafið upp úr kyrkjugarðinum lík af nýdáu barni, til þess að nota það í galdrasmyrsl. Við pyndingarnar játuðu þær þessu, en maður einnar þessarar konu fékk því til leiðar komið, að opnuð væri gröfin í nærveru allra dómendanna. Er það var gjört, fundu menn barnið óhrært í kistunni. En rannsóknarrétturinn stóð þá fast á því, að líkið þarna fyrir augum þeirra væri djöfulleg sjónhverfing og konurnar því afdráttarlaust sekar, og voru þær því bornar á bálið.

Er siðabótarhreyfingin mikla ruddi sér til rúms, fengu menn um stundarsakir annað umhugsunarefni, svo að úr galdraofsóknunum dró þá um hríð. En þó var það ekki svo að skilja, að siðabótarmennirnir væri ekki full sterktrúaðir á djöfulinn, eins og vitna sögur Lúthers sjálfs um viðureign hans við Kölska, bæði í Wartborgar kastala, þar sem doktorinn varðist með blekbyttunni, og eins heima hjá honum sjálfum. Freytag, sá er skrifar æfisögu Lúthers, hefir það eftir honum, að hann hefði oft haft orð á því, að djöfsi ásækti sig um nætur með ýmsum hrekkjabrögðum, og það kæmi enda fyrir að hann legðist ofan á sig í rekkjunni, svo hann mætti hvorki hræra legg né lið.